

■ «Ὁ νοῦς μου ὁμως εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Βασίλισσας»

Γέρων Γελάσιος*

Ἔνα ἄνθος τῆς Μικρασιατικῆς εὐσέβειας

Στις Φώκιες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρωτοεἶδε τὸν ἥλιο ὁ Γέρων Γελάσιος. Γεννήθηκε τὸ 1904, καὶ μέχρι τὸν φρικτὸ διωγμὸ τοῦ 1922 γαλουχήθηκε μὲ τὰ νάματα καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Μικρασιατικῆς εὐσέβειας.

Μικρὸς πήγαινε στὰ ἐξωκκλήσια τῶν νησιῶν ποὺ ἦταν μπροστὰ στὸ λιμάνι, κι ὅταν γύριζε ρωτοῦσε τὴν μητέρα του:

- Μάνα, ποιὰ εἶναι ἡ γυναίκα ποὺ κρατᾶει τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της μέσα στὴν ἐκκλησία;

- Ἡ κυρὰ Παναγιά, ἀπαντοῦσε ἐκείνη γλυκά, μὲ τὸν ἀφέντη τὸν Χριστό.

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Γέροντας ἐβλεπε χειροπιαστὴ στὴν ζωὴ του τὴν προστασία τῆς Παναγίας καὶ τὴν καθοδήγησή Της.

* * *

Σὲ ἡλικία 15 χρονῶν κατατάσσεται ἐθελοντῆς στὸν συμμαχικὸ στρατὸ, φλεγόμενος ἀπὸ ζῆλο γιὰ τὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδα. **Τ**ότε σ' ἓνα ναύαγιο στὴν Μεσόγειο σώθηκε θαυματουργικὰ ἀπὸ τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, ἀφοῦ πάλεψε τρία μερόνυχτα στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος.

Στὴν Μυτιλήνη, ὅπου ἐγκαταστάθηκε μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφή, εἶχε παρηγοριά του τὴν Παναγία τῆς Ἀγιάσου. **Τ**ὰ τάματα ποὺ Τῆς εἶχε κάνει σὰν ψαρὰς καὶ ναυτικός, τὰ ξεπλήρωσε ἀργότερα σὰν Μοναχός, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴν εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴν βοήθειά Της.

«**Τ**ὸ 1928, διηγεῖται ὁ ἴδιος, ταξίδεψα μὲ τὸ καϊκι μας ἔξω ἀπὸ τὴν Τῆνο. **Ὁ** καιρὸς ἦταν καλὸς καὶ τὸ καϊκι ἔτρεχε μὲ 8 μίλια.

- **Β**ρὲ Ἀντώνη, εἶπα στὸν ἀδελφὸ μου, ἐπιθυμῶ νὰ προσκυνήσουμε τὴν Παναγία.

Ἐκεῖνος ὁμως ἀρνήθηκε:

- Τέτοιον καιρὸ δὲν θὰ τὸν ξαναβροῦμε. Ἐμεῖς τὸ πρῶτ' θὰ εἶμαστε στὸν Πειραιά.

Τί νὰ ἔλεγα; Ὁ Ἀντώνης ἦταν μεγαλύτερος. Ἐκα-
να λοιπὸν βόλτες στὸ κατάστρωμα, μέχρι ποῦ πλη-
σιάσαμε 300-400 μέτρα στὸ λιμάνι. Τότε ξαφνικὰ
κόπηκε ὁ ἀέρας. Ἡ θάλασσα ἔγινε λάδι γύρω ἀπ' τὸ
καΐκι. Κρέμασαν τὰ πανιά. Τὶ παράξενο ὁμως! Ἡ μπουνάτσα ἔγινε
μόνο γιὰ μᾶς. Πιὸ πέρα ὁ ἀέρας βούιζε. Ἦταν Πάσχα. Βγήκαμε καὶ
προσκυνήσαμε. Ἐκεῖ ἄκουσα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «Ὁ Ἄγγελος ἐβόα».

* * *

Ἀργότερα ἡ Παναγία κάλεσε μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὸν π. Γελά-
σιο ἀπὸ τὸ καΐκι του στὸ Περιβόλι Της.

«Μιὰ νύκτα στὸν ὕπνο μου, διηγείται ὁ Γέροντας, μοῦ φάνηκε
πὼς ἦταν πολλὸς λαὸς συγκεντρωμένος γιὰ νὰ ὑποδεχθεῖ τὴν Βασί-
λισσα. Ἀπὸ μακριὰ φάνηκαν “τ' ἀλόγατα” ποῦ τρέχανε σέρνοντας
πίσω χρυσὴ ἄμαξα. Πάνω της καθόταν ἡ Βασίλισσα μὲ πλῆθος
δορυφόρων καὶ ἀξιωματοικῶν. Ξαφνικὰ κάποιος μὲ ἄρπαξε καὶ μὲ
ἀνέβασε στὴν ἄμαξα, στὸ πίσω μέρος. Σὲ λίγο φθάσαμε σ' ἓνα κά-
στρο μὲ πύργους καὶ λαμπρὸ παλάτι. Ἐκεῖ ἡ Βασίλισσα κατέβηκε.
Ἄδεν πρόλαβα ὁμως νὰ τὴν δῶ καθαρά. Πρόσεξα μόνο τὸ ἓνα μέρος
τοῦ προσώπου Της, καθὼς ἀνέβαινε τὶς σκάλες τοῦ παλατιοῦ.

Εὐπνησα! Βγήκα ἔξω καὶ πῆγα στὸ καφενεῖο, ὅπου ἦταν καὶ ἄλλοι
ναυτικοί. Βρισκόμουν στὸ Πασαλιμάνι μὲ τὸ καΐκι μου φορτωμένο.
Ὁ νοῦς μου ὁμως εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Βασίλισσας.

Ἀργότερα συνάντησα κάποιον Ἁγιαννανίτη Μοναχό. Τοῦ διη-
γήθηκα τ' ὄνειρό μου κι ἐκεῖνος μοῦ ἐξήγησε πὼς μὲ καλεῖ ἡ Πα-
ναγία στὸ Ἅγιον Ὅρος νὰ γίνω πιστὸς Της ἀκόλουθος.

Ἡ καρδιά μου γιὰ λίγο διχάστηκε. Νίκησε ὁμως ἡ ἀγάπη τῆς
Βασίλισσας. Τὴν ἴδια μέρα ἐγκατέλειψα κι ἐγώ, σὰν τοὺς Ἀποστό-
λους, πλοῖο φορτωμένο, ἀδελφὸ, γονεῖς, καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸν Ἄθω-
να. Μπῆκα στὸ Καθολικὸ νὰ προσκυνήσω. Τὴν ὥρα ἐκείνη ψαλ-
λόταν ἡ Θεία Λειτουργία. Στὴν Θεομητορικὴ Εἰκόνα τοῦ τέμπλου
ἀνεγνώρισα τὴν Βασίλισσα τοῦ οἰκτιροῦ μου! Ἐσπευσα νὰ Τὴν
ἀσπασθῶ, ὅποτε ὁ διακο-Θεόδωρος, ποῦ στεκόταν ἐκεῖ, μοῦ εἶπε:

- Χάθηκαν οἱ Εἰκόνες τῆς Παναγίας, παιδί μου, καὶ ἦρθες στὸ
τέμπλο νὰ προσκυνήσεις;

Ἄλλά, βέβαια, ποῦ νὰ ἤξερε τὴν δική μου καρδιά...».

□

(*) Ἐμφανίσεις καὶ Θαύματα τῆς Παναγίας, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρα-
κλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1996, ἔκδοσις Ζ', σελ. 152-154. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.